

En reseberättelse av Karin, Sven och Ann Larsson

Vår resa till Gambia 29/10 - 5/11 2009

Äntligen var vi på väg till Basse, en resa som vi aldrig kommer att glömma. På morgonen den 29/10 stiger vi på planet på Kastrup, som ska ta oss till Banjul. Efter ca 8 timmar med mellanlandning på Teneriffa landar vi på Banjuls flygplats, och blir körda i bussar till ankomsthallen.

Det var ett kärt återseende, vi var där 2003 och då visste vi inte något om fadderverksamheten i Basse. När passkontrollen äntligen var över väntade bussen som skulle ta oss till hotell Bijilo.

Vi solade och vilade två dagar innan vår spännande resa började till Basse.

Janne hade ordnat med chaufför som hämtade oss kl. 6.15. Det var fortfarande mörkt ute när vi kom ner till färjeläget i Banjul, där skulle vi ta båten över till Barra på den norra sidan.

Vilken upplevelse vi fick se i färjeläget. Myller av människor, trängsel av bilar och försäljning av allt möjligt. Det är inte den ordningen vi har vid våra färjelägen!

Gabriel gick och köpte biljett till överfarten. Vi kom med första båten för dagen. Vi trodde vi var sista bilen på båten, men en bil till skulle på. Vår dotter och jag blev tillsagda att gå av bilen. Sedan gungade de vår bil så den flyttades sidledes så den sista bilen fick plats. Trångt och rörigt. Hela båtresan tog ca 40 min. När vi väl kom av båten så flöt det på bra, vägen till nästa båt överfart var mycket bra.

Gabriel berättade för oss att det kommer att bli 17 poliskontroller på vägen till Basse, men vi fick det till 22 st. När vi blev stoppade frågade dom vart vi skulle, vi sa bara Chigambas och då visste alla vad det var, så det var bara att köra vidare. På vägen dit såg vi många apor och en krokodil som sprang under bilen.

När vi kom till nästa båt var där många barn som tiggde, så de fick vår matsäck som var över, de blev överlyckliga. Båten till Georgetown var inte vid stranden, så Gabriel fick tuta några gånger på båten för den var på andra sidan Gambia floden. Ön vi åkte över till var inte så stor så det gick fort till nästa båt.

På ön blev vi stoppade av kvinnliga poliser som först frågade var vi skulle och sedan ville dom titta i vårt bagage. Nästa båt fick vi själva dra oss över med rep.

Resten av vägen till Basse mardrömslik. Håll i vägen stora som kratrar fick köra slalom från den ena kanten till den andra. Vi var nere i vägrenen för där var det bättre att köra och upp igen.

Efter ca 2 timmar på denna guppiga väg var vi ÄNTLIGEN i Basse, som då kändes exotiskt, fantastiskt och mycket spännande. Hela resan tog 8 timmar. Vi körde igenom Basse som var ganska stort, för att komma till gästhuset i Mansajang.

Gästhuset var byggt vägg i vägg med skolan. Lama kom efter en stund och hälsade oss välkomna till Basse. Det första vi sedan gjorde var att besöka våra fyra fadderbarn och deras familjer. Vi blev mycket väl bemötta av familjerna som var mycket tacksamma för vår hjälp.

I min dotters ena familj var det första gången dom såg vita människor. De dansade och sjöng för oss, vilken upplevelse.

Barnen var mycket blyga för oss, de var nog även lite rädda för att få träffa oss. Enligt Janne kommer glädjen efter att vi hade gått, och det lever dom länge på.

De ville gärna visa oss runt i sitt hus, så att vi fick se hur dom bodde. Husen var gjorda av lera och halmtak, så när

regnperioden kommer så kan husen rasa sönder. Deras odlingar var inte stora, så man kan inte fatta hur dom kan överleva. Men folket var mycket stolta och glada över sitt land.

Efter denna långa dag med mycket upplevelser och intryck körde vi åter till Mansajang för att sova.

Efter frukost nästa dag gick min dotter och jag ut på skolgården. Där möttes vi av många glada barn som ville hälsa på oss, där kom även två lärare och hälsade oss välkomna. En stund senare kom Lama och Haddy för att vi skulle först besöka Chigambas egna skolor.

Vi började i Mansajang där det var barn mellan 3-6 år. Där bedrevs undervisning på deras nivå, mycket lek och praktiska övningar.

Barnen fick ett mål mat om dagen som bestod av ris eller soppa. Maten lagades på varje ställe. Efter maten kunde barn som var trötta gå och vila på tjocka madrasser.

Nya fina toaletter med dusch som var nygjorda. Vatten fanns i ett vattenkrus som var i ett förråd där barnen kunde själva gå och ta när dom var törstiga.

Mitt på skolgården stod ett runt hus med halmtak. Under den varma tiden kunde barnen sitta där för att få lite svalka. På skolområdet var där odlingar av sötpotatis och grönsaker. De två andra Chigambasskolorna i Kaba Kama och Manneh Kunda bedrevs med samma inriktning. När vi kom ner till kontoret blev vi bjudna på ris och pumpa som vi åt tillsammans. Gick sedan en runda på skolan och såg t.ex. var skoluniformerna syddes. Det var två killar som hade den uppgiften.

Lama berättade också hur dom hade byggt en ränna i jorden som skulle leda vattnet ut i naturen så det inte blir någon översvämning på skolgården under regnperioden. Vi besökte även de andra skolorna där Chigambas hade betalt skolvärdet. I varje klass var det nästan hälften Chigambas barn. På dessa skolor var det uppdelat i fm. och em. grupper för annars blev det för många barn i varje klass.

Vilken tur vi hade Lama med oss hela tiden och han berättade mycket om Chigambas. Han var en helt underbar man, vänlig mot alla barn, och barnen var glada för honom. Han kände alla familjer och var dom bodde.

Vi fick själva se med egna ögon att behovet var mycket stort i Basse. När vi kom tillbaka till Mansajang pratade vi en stund om vad vi hade varit med om. Lama undrade om vi hade fler frågor. Vi undrade hur dom egentligen kunde överleva, det är med Guds hjälp svarade Lama. Sedan var det sorgligt att säga adjö till Haddy, Lama sa att han kom tillbaka senare på kvällen för att prata och säga adjö.

Det blev en tidig morgon för oss, vi visste inte hur lång tid resan kunde ta till Banjul. Samma eländiga väg. Men vilket flyt vi hade, vi var tillbaka på hotellet vid 13 tiden. Det blev sedan en skön dusch och en god middag. Vi hade sedan en härlig dag vid poolen innan färden åter gick hem till Sverige.

Detta var nog den mest minnesvärda resa vi har gjort. Vi fick många tankeställare hur bra vi har det. Det känns mycket bra att kunna hjälpa dessa barn till en bra utbildning.

Ett stort tack till Janne och alla i styrelsen som gör ett mycket stort arbete för att Chigambas ska fungera.

Karin, Sven och Anna Larsson Vittsjö